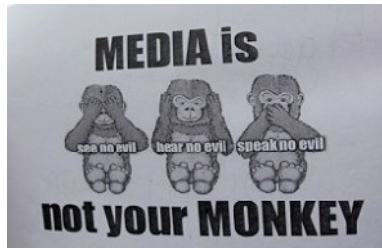


In Nederland is het de vrije meningsuiting slechts toegestaan tocht te veroorzaken.



Vrijheid van meningsuiting en Persvrijheid zijn klassieke grondrechten van de burger ten opzichte van de staat; rechten die zijn bedoeld om de burger te beschermen tegen de macht van het openbaar gezag.

Vrijheid betekent per definitie vrijheid voor andersdenkenden. Indien vrijheid slechts betekent dat een journalist alleen mag schrijven wat het openbaar gezag welgevallig is, dan is vrijheid een lege huls. Bij de vrijheid van meningsuiting hoort een levendige uitwisseling van meningen, opvattingen en ideeën – ook als die schokkend, aanstootgevend of verontrustend zijn.

Nederland wordt beschouwd als een land waar een grote mate van Persvrijheid bestaat. Dat houdt in dat journalistieke producten die dwars tegen de heersende mening en de bestaande rechtsorde ingaan als onderdeel van een levendige uitwisseling van meningen zijn toegestaan.



Maar de Persvrijheid kent grenzen.

Eén van die grenzen is art. 132 strafrecht: *Hij die een geschrift of afbeelding waarin tot enig strafbaar feit of tot gewelddadig optreden tegen het openbaar gezag wordt opgeruid, verspreidt (...) is strafbaar.*

Een problematisch wetsartikel, dat zich moeizaam verhoudt tot de persvrijheid. Want de vrijheid van meningsuiting veronderstelt het recht van iedere burger om in woord en geschrift het openbaar gezag te bestrijden.



Daarbij staat het de burger vrij om op te roepen tot verzet tegen dat openbaar gezag als onderdeel van die vrijheid van meningsuiting. En dat leidt al snel tot een oproep tot “enig strafbaar feit”.

Bijvoorbeeld een oproep aan automobilisten om op alle snelwegen van Nederland 30km per uur te gaan rijden om een eis tot belastingverlaging op benzine kracht bij te zetten; een oproep om op te trekken naar de banken om onze belastingcenten zelf terug te halen. Dergelijke teksten vallen onder de vrijheid van meningsuiting en worden niet beschouwd als het aanzetten tot een strafbaar feit; na een dergelijke oproep kan geen uitvoering van de oproep volgen. Iedereen die het leest begrijpt dat de tekst wegens het ontbreken van de logistieke uitwerking (waar, wanneer, hoe?) niet bedoeld kan zijn tot daadwerkelijke uitvoering. Dergelijke oproepen zijn bedoeld als kritische en prikkelende teksten in het kader van verzet tegen het openbaar gezag (dat de autobezitter onevenredig belast of dat banken overeind houdt met belastinggeld).

De zaak Kaviaar.

Op 22 januari 2013 is Joke Kaviaar - dichteres, publiciste, activiste - veroordeeld tot 4 maanden onvoorwaardelijke gevangenisstraf op grond van vier teksten die zij gepubliceerd heeft op haar website. Eén van de artikelen publiceerde zij drie jaar voor haar arrestatie.

De rechtbank heeft haar veroordeeld omdat zij *“niet alleen op kritische en prikkelende wijze geprobeerd heeft het maatschappelijk debat of de politieke discussie aan te zwengelen, maar zij in dat kader heeft opgeroepen tot het plegen van strafbare feiten om zo haar doelen te bereiken.”*

Strafbaar was o.a. de volgende tekst: *'Wie gaat er mee om de kantoren van de IND te bestormen en leeg te trekken, de archieven en computers te overgieten met benzine en door vuur te vernietigen?'*

Volgens de rechter strafbaar omdat dit een oproep tot geweld is, waarbij geen geweld hoeft te volgen om tot geweld op te roepen. De rechter weigerde in te gaan op de stelling dat bovenstaande tekst geen oproep tot geweld kón zijn; het was een oproep zonder praktische uitwerking en daarmee een stijfiguur, slechts bedoeld om op prikkelende wijze - die in het kader van Persvrijheid is toegestaan - het openbaar gezag te bekritisieren. De andere drie verboden teksten ontbeerden dezelfde praktische uitwerking.

Joke Kaviaar roept regelmatig op tot verzet tegen het openbaar gezag en dat is op grond van de vrijheid toegestaan en in het licht van de “levendige uitwisseling van meningen, opvattingen en ideeën” zelfs noodzakelijk; er zijn weinig publicisten die de opvattingen van Kaviaar verkondigen. Wellicht in verband met dit laatste heeft haar arrestatie, op 13 september 2011 tot nu toe tot weinig aandacht in de media geleid.

U bent het niet eens met Kaviaar.



Dat kan. Dat is juist de kracht van Persvrijheid; het recht om opvattingen te publiceren waar u en ik en vooral het openbaar gezag het niet mee eens zijn. En dat fundamentele recht is in deze zaak met voeten getreden. Kaviaars computer en archieven zijn onderzocht, haar website is uit de lucht gehaald. En zij is veroordeeld tot 4 maanden onvoorwaardelijke gevangenisstraf.

Persvrijheid staat juist voor de bescherming van schrijvers met stormachtige kritiek op het openbaar gezag. Wie de werkelijke Persvrijheid lief heeft, zal moeten erkennen dat de arrestatie en veroordeling van Kaviaar zorgwekkend is, niet alleen voor haarzelf en haar medestanders maar vooral voor de Persvrijheid in Nederland.

Op donderdag 15 mei dient het Hoger beroep in de zaak Joke Kaviaar. Plaats: Gerechtshof, IJdok 20, Amsterdam. Tijd: 14.00 uur.

Voorafgaand zal een solidariteitsactie plaatsvinden waarbij één van de verboden teksten onder de aandacht van het publiek zal worden gebracht. Verzamelplaats: Dam, Amsterdam, 12.00 uur.

meer informatie: <http://13-september.nl/actie-rond-hoger-beroep-joke-kaviaar-solidariteit-tegen-repressie-solidariteit-voor-migratievrijheid/>

Het vonnis: LJN: BY9120, Rechtbank Haarlem , 15/971007-12

Meer informatie: <http://13-september.nl/joke-kaviaar>